

Mapa drogowa dla edukacji

Wersja robocza. Osoby zainteresowane udziałem w konsultacjach zapraszamy do zgłaszania uwag przez formularz [\[link\]](#)

W opracowaniu wykorzystano postulaty Obywatelskiego Paktu dla Edukacji, rekomendacje Szczytu Edukacyjnego oraz rozwiązania na pierwsze 100 dni nowego rządu.

Warszawa, czerwiec–październik 2023 r.

S sieć
O organizacji
S społecznych
dla edukacji

Mapa drogowa dla edukacji: po co i dla kogo?

Mapa drogowa dla edukacji to kolejny materiał opracowany pod egidą SOS dla Edukacji. Zawiera propozycje zmian, których celem jest naprawa polskiego systemu oświaty w obliczu pogłębiającego się kryzysu oraz wyzwań XXI wieku.

Mapa drogowa została opracowana przez grupę ekspertów i ekspertek współpracujących z SOS dla Edukacji od 2021 r. oraz nowe osoby, które zaprosiliśmy do współpracy ze względu na ich kompetencje i perspektywę. Autorzy korzystali z dorobku Obywatelskiego Paktu dla Edukacji (czerwiec 2022 r.), Szczytu dla Edukacji (styczeń 2023 r.), Nowego otwarcia. 10 rozwiązań na pierwsze 100 dni (czerwiec 2023 r.) oraz innych materiałów opracowanych przez organizacje związane z SOS. Punktem wyjścia dla tego dokumentu jest lista 114 postulatów zgłoszonych na Szczycie. Bazując na nich, mapa prowadzi do zwięzłego zestawu kluczowych – naszym zdaniem – kierunków działań na rzecz polskiej szkoły. Należy je podjąć w ciągu roku i kontynuować w latach następnych, aż do roku 2040.

Dlaczego to robimy?

Rolą Mapy drogowej dla edukacji ma być wskazanie głównych kierunków zmian w edukacji, które mogą stanowić punkt wyjścia dla reform po zmianie władzy. Byłoby jednak naiwnością zakładać, że piszemy program dla nowego rządu, bo tego nie da się zadekretować. Decyzje władz będą, jak zwykle, wynikiem splotu wielu czynników i okoliczności, na które nie mamy wpływu. Zarysowana poniżej obywatelska i ekspercka wizja nowoczesnej szkoły zachowuje wartość niezależnie od decyzji personalnych i tempa prac nowego ministerstwa, zwłaszcza, że wiele działań można zrealizować na poziomie samorządowym i szkolnym.

Po Pakcie, rekomendacjach Szczytu i 10 rozwiązaniach na pierwsze 100 dni nowego rządu, tworzymy więc zarys planu rozwoju edukacji, licząc na to, że skłoni on przyszłych decydentów do uwzględnienia głosów środowisk obywatelskich i zmotywuje ich do skutecznego działania, by w miejsce dryfowania obrać rozsądny kurs. Mamy nadzieję, że środowiska obywatelskie i eksperckie – mimo różnic – będą dalej uczestniczyć w kształtowaniu przyszłości polskiej edukacji, proponując konstruktywne rozwiązania i wspierając ich wprowadzanie. A w przyszłości – recenzując i monitorując działania władz.

Jak powstaje mapa drogowa?

Mapa drogowa nie jest i nie może być powtórzeniem wszystkich pomysłów zawartych w rekomendacjach ze Szczytu, zwłaszcza, że postulaty zgłaszane w ramach otwartej, partycypacyjnej debaty nie zawsze były ze sobą spójne – niekiedy formułowane były wariantowo, a czasem okazywały się sprzeczne. Skupiliśmy się na tych propozycjach, które zyskały najszersze poparcie. Uważamy bowiem, że kwestie budzące najczęściej sporów i wymagające dłuższego namysłu (czasem nawet negocjacji) powinny zostać rozstrzygnięte w kolejnych miesiącach w zespołach tematycznych z udziałem zainteresowanych stron.

W trakcie dyskusji staraliśmy się więc dokonać wyboru najważniejszych systemowych rozwiązań, a tam, gdzie to okazało się konieczne – rozwinąć i uzupełnić wcześniejsze propozycje. I tak na przykład powstała koncepcja sposobu powołania i działania Komisji Edukacji Narodowej. Jej autorem jest prof. Dawid Sześciło, ale obecna wersja projektu uwzględnia także postulaty innych osób z zespołu eksperckiego oraz osób reprezentujących organizacje członkowskie SOS dla Edukacji.

Kolejne fragmenty mapy zawierają rozwiązania w pięciu kluczowych obszarach wymagających zmian. Zostały opracowane w trakcie dyskusji zespołowych, a następnie poddane konsultacjom w gronie osób współtworzących sieć SOS. Staraliśmy się maksymalnie uwzględnić zgłaszane uwagi – nie zawsze było to możliwe, zwłaszcza wtedy, gdy proponowane zmiany szły w innych kierunkach (np. w sprawie podstawy programowej czy edukacji cyfrowej). W kilku miejscach podkreślamy, że zapisane w naszym planie propozycje to tylko przykłady możliwych rozwiązań lub że przedstawiamy je do dalszego rozważenia.

Publikujemy zatem mapę drogową dla edukacji jako dokument roboczy – podstawę do dalszych prac. Jest to materiał do kolejnej rundy konsultacji w różnych środowiskach – wrócimy do niej także na kolejnym Szczycie Edukacyjnym, w listopadzie 2023 r. i w kolejnych rozmowach o naprawie edukacji.

Czy to się uda zrealizować?

Mamy realną szansę zaproponować rozwiązania, które mogą stać się częścią strategii zmiany polskiej szkoły – poprzez włączenie do debaty publicznej, pracę ze środowiskiem nauczycielskim i otoczeniem szkoły, a także ugrupowaniami politycznymi i ich zapleczem eksperckim. A co z tego wyniknie, zobaczymy w ciągu najbliższych miesięcy.

Wiemy też, że doświadczenie edukacyjne polskich dzieci i młodych ludzi zależy w dużym stopniu od tego, co dzieje się w konkretnej szkole, na lekcjach i przerwach – ostatecznie kształtują je kompetencje i postawy nauczycielek i nauczycieli. Bez ich zaangażowania rozwiązań zaprezentowanych w mapie drogowej nie uda się wprowadzić. Dlatego dokument ten kierujemy nie tylko do przyszłych decydentów szczebla centralnego, ale także do kadry nauczycielskiej i dyrektorskiej.

Mapę będziemy również dyskutować z samorządami lokalnymi jako organami prowadzącymi szkoły, pamiętając o wyborach samorządowych, które odbędą się już za kilka miesięcy. Edukacja to przecież najważniejsze – i zarazem generujące najwięcej wydatków – zadanie własne samorządu. Obywatelskie propozycje powinny być brane pod uwagę zarówno w kampanii wyborczej, jak i potem, w konkretnych działaniach władz samorządowych.

Siłą obywatelskiego ruchu na rzecz naprawy edukacji jest różnorodność. Jesteśmy siecią zarówno aktywizmu, jak praktycznej pracy i wreszcie – ekspertyzy. W poszczególnych konkretnych kwestiach (na przykład nadzoru pedagogicznego czy edukacji domowej) możemy

mieć różne punkty widzenia i gdzie indziej widzieć sedno problemu. Ale od prawie trzech lat wytrwale szukamy pola zgody.

Zależy nam na skutecznej komunikacji z politykami i decydentami wszystkich szczebli, ale równie ważne jest dotarcie do opinii publicznej, w tym zwłaszcza do zróżnicowanych środowisk rodziców. Temu służą m.in. liczne teksty o problemach polskiej szkoły, które udało nam się opublikować w ostatnich miesiącach (www.sosdla-edukacji.pl/en/publicystyka/), wypowiedzi w mediach oraz wystąpienia publiczne.

Dlaczego warto zajrzeć też do aneksu?

Obywatelski Pakt dla Edukacji to pierwszy tego typu kompleksowy dokument, który opisuje najważniejsze obszary edukacji wymagające naprawy i główne kierunki zmian. Został opracowany w gronie SOS dla Edukacji, a następnie podpisany przez niemal 70 edukacyjnych organizacji społecznych, cztery największe stowarzyszenia samorządów lokalnych oraz związki zawodowe – Związek Nauczycielstwa Polskiego i Niezależny Związek Zawodowy Oświata Polska. Na tym fundamencie powstały kolejne dokumenty, w tym rozwiązania zaproponowane na Szczycie Edukacyjnym, 10 rozwiązań na pierwsze 100 dni oraz zawarta w mapie drogowej strategia rozwoju systemu oświaty.

10 rozwiązań na 100 dni to zestaw działań ratunkowych, możliwych do realizacji lub zainicjowania w ciągu umownych 100 dni po utworzeniu nowego rządu (najpewniej będą to raczej miesiące). To dokument przygotowany przez zespół prawny na podstawie rekomendacji Szczytu Edukacyjnego, podpisany w lipcu 2023 tego roku przez ugrupowania polityczne. Mamy nadzieję, że rozwiązania te zostaną wprowadzone w życie i otworzą drogę do naprawy polskiej szkoły w najbliższych latach (więcej: www.tinyurl.com/yc7y7zyb/).

Zachęcamy Państwa do lektury i zgłaszania uwag do sformułowanych poniżej propozycji!

Agnieszka Ciesielska
prof. Michał Federowicz
dr Iga Kazimierczyk
Łukasz Korzeniowski
dr Olga Napiontek
Alicja Pacewicz
Magdalena Radwan-Röhrenscheff
prof. Dawid Sześciło

Komisja Edukacji Narodowej: koncepcja, mandat i rezultaty

**Koniec monopolu ministerstwa,
zmiana tworzona oddolnie i wspólnie**

Dlaczego Komisja Edukacji Narodowej?

Zmiana personalna na stanowisku Ministra Edukacji nie wystarczy do tworzenia i prowadzenia dobrej polityki oświatowej państwa. Potrzebne jest otwarcie na pomysły i wiedzę tych, którzy szkołę tworzą na co dzień i którzy wiedzą więcej o jego problemach i wyzwaniach: nauczyciele i nauczycielki, samorządy lokalne, środowiska pozarządowe i akademickie, uczniowskie i rodzicielskie.

Komisja Edukacji Narodowej jest wehikułem takiej zmiany w tworzeniu polityki oświatowej państwa. Wesprze ona rząd w roli kreatora tej polityki w horyzoncie wykraczającym poza jedną kadencję parlamentu. Konstrukcja i sposób powoływania KEN powinny zapewnić jej długą perspektywę działania. KEN nie będzie przy tym kolejnym ciałem wyłącznie konsultacyjnym, pozbawionym realnego wpływu i możliwości działania. Chcemy, by KEN, podobnie jak jej słynna poprzedniczka sprzed 250 lat, wskazywała kierunki rozwoju polskiej oświaty w kolejnych latach idzieścieleciach.

Misją KEN będzie zaangażowanie wszystkich zainteresowanych środowisk do wspólnego wypracowania zmian w polskiej szkole z perspektywą na najbliższe lata – do końca dekady i dłużej. Choć kluczową rolę w tym procesie odegrają eksperci, członkinie i członkowie KEN, to ich głównym zadaniem będzie gromadzenie i twórcze

przetwarzanie wiedzy płynącej z wielu źródeł – od badań naukowych i inspiracji międzynarodowych do systematycznego i dobrze ustrukturyzowanego edukacyjnego *crowdsourcingu*, czyli pozyskiwania rozwiązań i postulatów od wszystkich zainteresowanych: praktyków oświaty, środowisk nauczycielskich, rodzicielskich, uczniowskich, ekspertów zewnętrznych.

Efektom wspólnego wysiłku oraz pracy merytorycznej i koordynacyjnej KEN będzie wypracowanie nie tylko ogólnych rekomendacji dotyczących zmian w systemie oświaty, ale przełożenie ich na język konkretnych rozwiązań prawnych i zmian instytucjonalnych. Na realizację tej misji KEN otrzyma 1000 dni, po których parlament podejmie decyzję, czy i z jakim mandatem instytucja ta powinna kontynuować działalność.

Jeżeli misja KEN zakończy się sukcesem, jej kontynuacja powinna przybrać formę przekształcenia KEN w pełnoprawną agencję rządową do spraw edukacji o kompetencjach wykonawczych na wzór podobnych instytucji funkcjonujących np. w Finlandii czy Szwecji. Wówczas do struktur KEN należy włączyć instytucje takie jak Instytut Badań Edukacyjnych, Ośrodek Rozwoju Edukacji i Centralną Komisję Egzaminacyjną, a także zastanowić się nad włączeniem w obszar odpowiedzialności KEN zadań kuratoriów oświaty.

Jaka Komisja Edukacji Narodowej? Skład, mandat, rezultaty

Forma prawna

Państwowa osoba prawna utworzona na podstawie ustawy o KEN.

Finansowanie

Dotacja podmiotowa z budżetu państwa określona w ustawie budżetowej na każdy rok.

Skład

- 1 osoba wskazana przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego;
- 3 osoby wskazane przez stronę samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 3 osoby wskazane przez reprezentatywne organizacje związkowe zasiadające w Radzie Dialogu Społecznego (po jednej osobie z każdej organizacji);
- 3 osoby zgłaszane przez organizacje pozarządowe działające w obszarze edukacji oraz samorządy uczniowskie i rady rodziców, wybrane przez Sejm RP (co najmniej 50 rekomendacji)
- 1 osoba wskazana przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego;
- 1 osoba wskazana przez Prezydenta RP;
- 1 osoba wskazana przez ministra właściwego do spraw edukacji.

Obserwatorzy – osoby wskazane przez:

- Prezesa Rady Ministrów;
- Rzecznika Praw Obywatelskich;
- Rzecznika Praw Dziecka

Wymogi wobec kandydatów do KEN

- wyróżniający dorobek zawodowy, naukowy lub ekspercki w obszarze polityki edukacyjnej;
- brak przynależności do partii politycznej;
- zakaz łączenia członkostwa z pełnieniem funkcji w organach władzy pochodzących z wyboru.

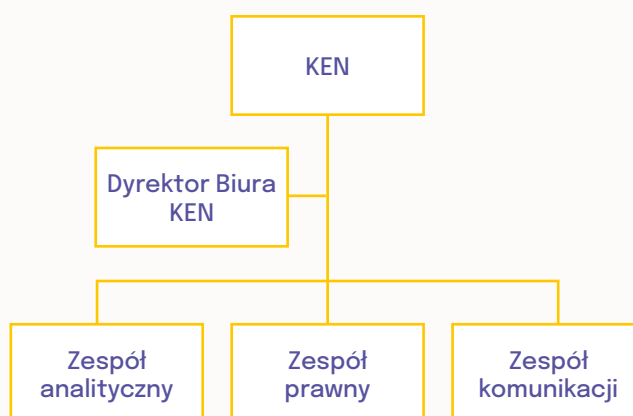
Organizacja

Przewodniczącego wyłania Komisja ze swojego składu. Przewodniczący organizuje i przeprowadza nabór na dyrektora Biura KEN odpowiedzialnego za sprawy administracyjne, finansowe i kadrowe. Struktura Biura KEN może być następująca:

Dodatkowo KEN będzie tworzyła zespoły tematyczne i zadaniowe, do których zapraszani będą zewnętrzni eksperci i przedstawiciele różnych podmiotów systemu oświaty, np. zespoły do spraw: podstawy programowej i systemu egzaminacyjnego, pragmatyki zawodowej, kształcenia i doskonalenia kadry

pedagogicznej, finansowania oświaty oraz standardów pracy szkół, a także do spraw jakości oświaty. Zespoły te będą przygotowywać propozycje do zatwierdzenia przez KEN, a następnie wdrożenia przez ministerstwo oświaty.

W ramach swojej działalności KEN będzie niezależna od resortu edukacji, ale jednocześnie będzie z nim ściśle współpracowała. Będzie mogła samodzielnie żądać informacji od administracji centralnej, organów prowadzących czy placówek oświatowych i zlecać badania oraz analizy podmiotom działającym przy ministerstwie, w tym Instytutowi Badań Edukacyjnych, Ośrodkowi Rozwoju Edukacji, Centralnej Komisji Egzaminacyjnej oraz kuratorom oświaty. Finansowanie tych zadań zleconych będzie pochodziło z budżetu KEN.

Plan działania

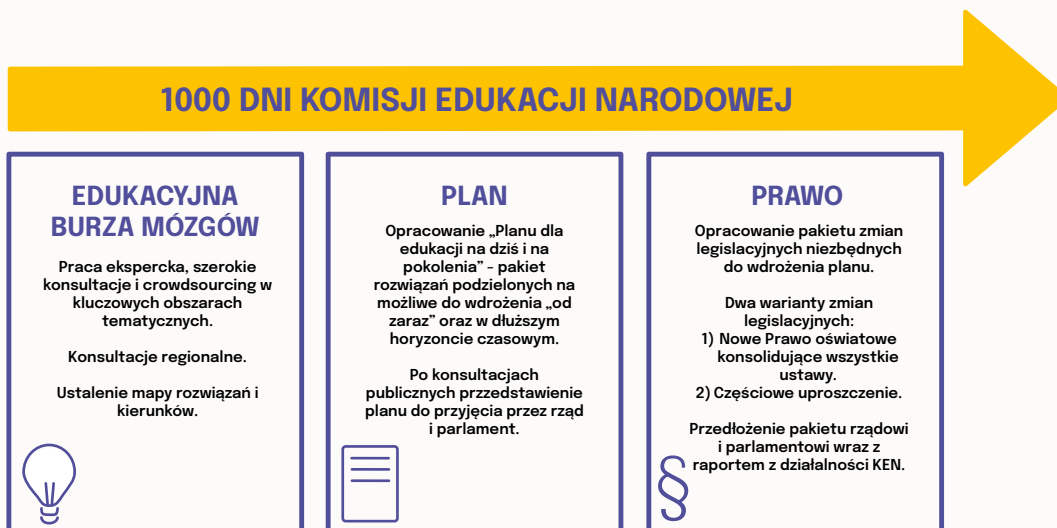
W ramach swojego mandatu na 1000 dni KEN stanie się centrum myślenia, debaty, planowania i pracy nad przyszłością polskiej edukacji. W pierwszym kroku zadaniem KEN będzie uruchomienie i prowadzenie szerokiej dyskusji publicznej na temat kluczowych wyzwań i rozwiązań w obszarach tematycznych pogrupowanych w cztery klastry (zob. poniżej w podsumowaniu). Na tym etapie KEN powinien wykorzystać szeroki wachlarz narzędzi konsultacji i *crowdsourcingu* – od debat lokalnych i regionalnych przez zbieranie postulatów i pomysłów drogą internetową po zlecenie opracowań analitycznych i eksperckich, zwłaszcza instytucjom działającym przy ministerstwie (IBE, ORE, CKE).

W drugim kroku ma się to przełożyć na dokument o charakterze białej księgi, czyli zestaw konkretnych propozycji zmian w dwóch perspektywach czasowych – do szybkiego wdrożenia w ciągu kilku lat oraz

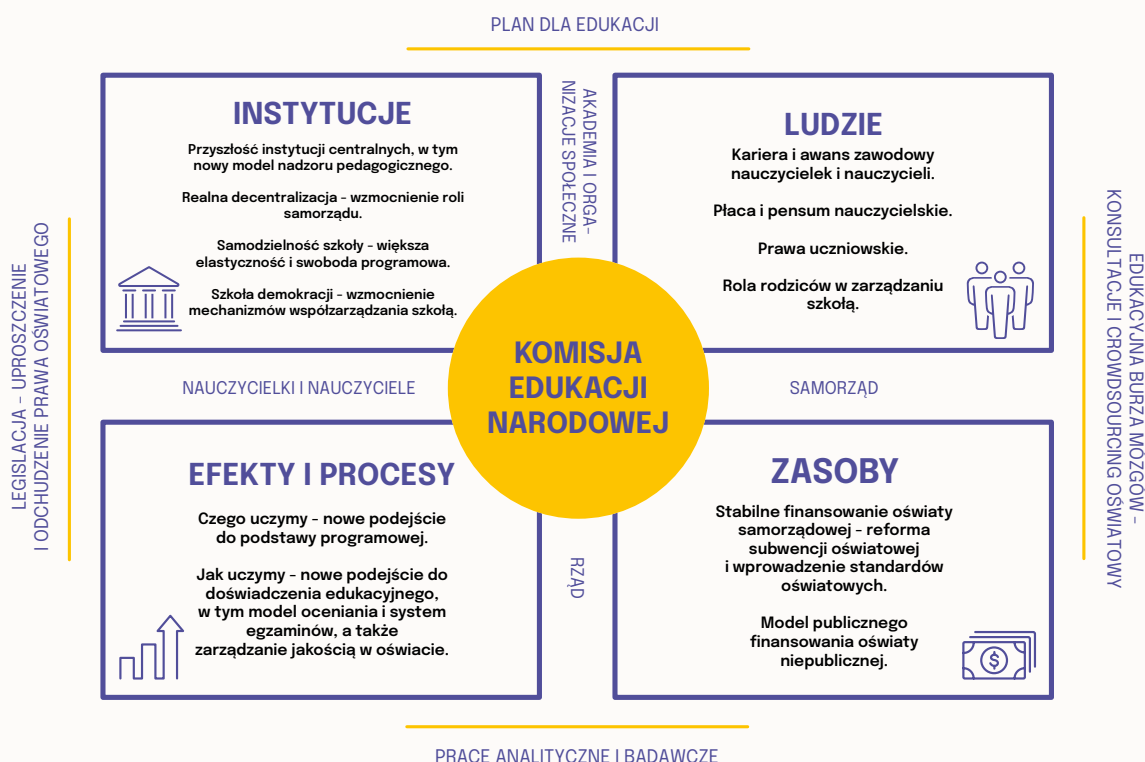
w perspektywie do 2040 r. lub dłuższej, wraz z zapisanym mechanizmem monitorowania oraz ewaluacji procesu wdrażania i efektów zmian. W ostatniej fazie pracy, po szerokich konsultacjach planu, zostanie on przełożony na język zmian legislacyjnych przedłożonych do akceptacji rządu i parlamentu.

Po zakończeniu tej misji KEN powinno się przekształcić w trwały element krajobrazu instytucjonalnego polskiej edukacji. Komisja stanie się agencją wykonawczą odpowiedzialną zwłaszcza za kształt podstaw programowych

i egzaminów zewnętrznych, monitorowanie jakości edukacji, wyłanianie kuratorów oświaty. W struktury KEN wejdą w związku z tym takie instytucje jak ORE, IBE czy CKE. Jednak zadania KEN nie powinny sprowadzać się do wprowadzania raz przyjętej koncepcji reform, lecz przede wszystkim będą umożliwiać kontynuowanie długofalowego namysłu nad strategią rozwoju edukacji, wypracowywanie nowych, społecznie ugruntowanych rozwiązań oraz ich sprawdzanie w działaniu w małej skali, zanim staną się podstawą dalszych przemian.

Formuła i mandat Komisja Edukacji Narodowej

Działania na rok szkolny 2024/25, cztery lata i dłużej

Samodzielna szkoła w zdecentralizowanym systemie oświaty

- Decentralizacja systemu oświaty - przyszłość instytucji centralnych i wzmocnienie realnych kompetencji samorządów lokalnych jako organów prowadzących szkoły
- Organizacja i zasady pracy szkoły, w tym zarządzanie szkołą, zespoły nauczycielskie i rola społecznych organów szkoły
- Przebudowa systemu nadzoru, nowy model doradztwa i wsparcia
- Uspołecznienie lokalnej polityki oświatowej - konsultacje, rady oświatowe i inne formy partycypacji
- Szkoła wobec organów prowadzących, wzajemne zależności i obszary autonomii szkoły

1. Demokratyzacja i odpartyjniowanie systemu oświaty oraz zmiany w systemie nadzoru

- **przenieść kluczowe sprawy związane z zarządzaniem oświatą do wyspecjalizowanej i niezależnej instytucji** odpowiadającej za jakość i dostępność edukacji; w kompetencjach ministerstwa pozostałoby kształtowanie strategicznych kierunków i kadry nauczycielskiej, mocniejszy, czyli liczniejszy głos przedstawicieli rady rodziców. Do rozważenia: wymóg opinii samorządu uczniowskiego oraz możliwość włączenia lokalnych rad oświatowych w proces wyboru dyrektora;
- **zmienić model nadzoru pedagogicznego i rolę kuratora oświaty**: kontrola legalności działania szkół i organów prowadzących powinna zostać wyraźnie oddzielona od nadzoru pedagogicznego, a obecny nadzór musi stopniowo ewoluować od biurokratycznej kontroli w kierunku i audytu i doradztwa projakościowego oraz wsparcia. (do rozważenia pozostaje, czy obie te role są do pogodzenia w jednej instytucji). Należy odpartyjnić nadzór pedagogiczny przez wprowadzenie przejrzystego i opartego na merytorycznych kryteriach sposobu wyłaniania kuratorów oraz docelowo być może także przez umiejscowienie zadań dzisiejszych kuratoriów oświaty w odpowiednim pionie nowej, niezależnej instytucji (patrz powyżej: KEN). Niemniej podstawowym ogniwem zapewnienia jakości kształcenia pozostaje dyrektor szkoły, dlatego ważne jest, od jakich podmiotów społecznych zależy jego powoływanie i odwoływanie (patrz wyżej).

2. Zwiększyć samodzielność szkoły wobec władz centralnych i lokalnych oraz ograniczyć ręczne sterowanie

- **wzmocnić samodzielność szkoły wobec władz centralnych i lokalnych poprzez:** prawne i faktyczne zwiększenie autonomii wspólnot szkolnych; zapewnienie możliwości wprowadzania zmian w zakresie struktury organizacyjnej szkoły i kompetencji jej organów na poziomie statutu szkoły; wprowadzenie zasady, że docelowo rada szkoły funkcjonuje w każdej szkole (dopuszczalne wyjątki). Odbiurokratyzować szkołę – przeprowadzić przegląd prawa pod kątem obowiązków dyrektorów i innych organów oraz zaproponować adekwatne zmiany; wprowadzić odwrócony nadzór pedagogiczny, czyli zobowiązać kuratorów do eliminowania obciążeń biurokratycznych;
- **zapewnić większą autonomię programową placówek z uwzględnieniem ogólnopolskich standardów edukacyjnych,** poprzez zmiany podstaw programowych i ramowych planów nauczania, (patrz także obszary B i C). Wzmocnić różnorodności oferty edukacyjnej szkół, m.in. poprzez wsparcie w opracowywaniu dobrych programów nauczania oraz wychowawczo-profilaktycznych; wprowadzić mechanizmy zabezpieczające kadre pedagogiczną i szkołę przed naciskami władzy centralnej i lokalnej: wspierać samoorganizację nauczycieli i nauczycielek, dyrektorów i dyrekterek, w tym zwłaszcza w wymianie doświadczeń między szkołami/placówkami;
- **zachęcać do wprowadzania w szkołach procedur i narzędzi ewaluacji wewnętrznej** własnej pracy placówek; wypracowanie przez samorzady mechanizmów wsparcia szkół w pracy nad rozpoznanymi obszarami deficytowymi w nauczaniu i wychowaniu oraz nad profesjonalnym rozwojem rady pedagogicznej i całej szkoły; współpraca z centralnymi i regionalnymi instytucjami doradztwa i wsparcia oraz szkołami wyższymi;
- **stworzyć odpowiednie uregulowania ustawowe, lokalne i wewnątrzszkolne oraz narzędzia dla społecznych organów szkoły** (w tym rad szkół), tak by mogły efektywnie funkcjonować, doprowadzić do tego można np. poprzez przeznaczenie części subwencji oświatowej bezpośrednio dla rad rodziców, rad szkół i samorządów uczniowskich oraz przyznanie im szerszych, ale jasnych kompetencji (patrz też obszar E); założeniem jest tu nie rywalizacja, ale współpraca wszystkich ciał decyzyjnych (dyrekcji, rady pedagogicznej i organów społecznych);

- **budować system sieci profesjonalnego rozwoju oraz wszechstronnego wsparcia dla pracowników i pracowników oświaty** z uwzględnieniem: zarządzania szkołą i klasą, dydaktyki, wychowania i budowania relacji oraz innych kompetencji. Prowadzenie sieci doskonalenia oraz wzajemnego wsparcia nauczycielek i nauczycieli wymaga większego finansowania z budżetu centralnego i budżetów lokalnych – bez wsparcia szkoleniowego zwiększenie rzeczywistej samodzielności szkoły i kadry nauczycielskiej nie będzie możliwe.

3. Zapewnić skuteczne mechanizmy tworzenia i realizowania lokalnej polityki oświatowej

- **tworzyć lokalną politykę oświatową i strategię rozwoju oświaty w sposób partycypacyjny:** w procesie powinni brać udział przedstawiciele i przedstawicielki wszystkich interesariuszy, należy uwzględnić głos młodzieży i dzieci oraz wprowadzić obowiązek konsultacji strategii rozwoju edukacji oraz okresowej ewaluacji i ew. modyfikacji. Można wykorzystać takie instrumenty jak: tworzenie rad oświatowych (do rozważenia – czy mają tylko doradzać, czy także współdecydować w wybranych sprawach) i innych rad eksperckich oraz młodzieżowych rad gmin, debaty lokalne i panele deliberyatywne, wirtualne ankiety i inne formy konsultacji oraz społecznego monitoringu;
- **ustalić standardy stałej współpracy z organizacjami społecznymi i wspierać ją przez finansowanie zadań zleconych** oraz wsparcie instytucjonalne organizacji pozarządowych zajmujących się edukacją; zwiększenie widoczności lokalnych organizacji jako podmiotów wspierających realizację misji i wizji szkoły, konkretnych celów na dany rok oraz założeń programu profilaktyczno-wychowawczego;
- **wprowadzić systemowe zachęty do realizacji projektów edukacyjnych i społecznych we współpracy ze społecznością lokalną,** np. publiczne prezentacje efektów pracy dzieci, festiwale naukowe i artystyczne, pikniki szkolne. Do rozważenia: wpis o projekcie na świadectwie szkolnym i inne formy docenienia aktywności społecznej (patrz także obszary D i E); wzmocnienie edukacyjnej współpracy z lokalnymi pracodawcami (nie tylko przedsiębiorcami), instytucjami publicznymi oraz szkołami wyższymi w miejscowości i w regionie.

Dobrze finansowana szkoła dobrze wynagradzanych i docenianych nauczycieli

- Finansowanie edukacji i standardy jakości oraz dostępności edukacji, w tym wczesna edukacja – żłobki i przedszkola
- Edukacja przedszkolna – co zmienić w finansowaniu, organizacji, programach i formach pracy
- Standardy pracy nauczycieli, nowe zasady awansu zawodowego i pragmatyka zawodowa
- Edukacja niepubliczna (w tym domowa) – zasady funkcjonowania, finansowania, standardy pracy nauczycieli
- Kształcenie i doskonalenie nauczycieli, w tym systemowe programy doskonalenia, strategie motywowania i wspierania rozwoju kompetencji

1. Zmienić zasady i formy finansowania oświaty z budżetu państwa, tak by środki finansowe wystarczały na realizację zadań oświatowych

- **zwiększyć wydatki budżetu państwa na oświatę – docelowo do poziomu 3% PKB** (patrz także 10/100); zapewnić finansowanie z budżetu centralnego wszystkich kosztów wynikających z ramowych planów nauczania w szkołach realizujących obowiązek szkolny i nauki, jeśli oddział klasowy jest odpowiednio duży; (przy założeniu, że samorzady i inne podmioty będą przeznaczały z własnych środków kwoty zbliżone do obecnych, udział wydatków w PKB osiągnie docelowo ok. 6%);
- **zabezpieczyć finansowo szkoły wiejskie i inne placówki prowadzone przez uboższe jednostki samorządu terytorialnego**; przyjąć model finansowania uwzględniający zarówno potrzeby lokalnych społeczności, jak i uwarunkowania ekonomiczne (patrz także obszar D); zapewnić stabilizację finansowania w czasie roku szkolnego (nie pokrywa się z budżetowym), zapewnić środki na dodatki motywacyjne dla nauczycieli i dyrektorów (zamiast dodatku wiejskiego), zapewnić zatrudnienie i finansowanie administracji i obsługi, zadbać o pomoc psychologiczno-pedagogiczną;
- **opracować pełny katalog zadań oświatowych obejmujący realizację ramowych planów nauczania, a także zadania opiekuńcze i wychowawcze szkoły**, zadania związane z rozwojem zawodowym kadry, działania w społeczności lokalnej i inne. Opracować standardy zatrudnienia administracji i obsługi w zależności od wielkości szkoły i jej specyfiki;
- **przeprowadzić analizę finansową poszczególnych zadań, zidentyfikować źródła ich finansowania** (budżet centralny, budżety samorządowe, firmy, środki prywatne, fundusze europejskie) oraz **skalkulować poziom rzeczywistych nakładów** w oparciu o rzetelne i całościowe dane; analiza powinna objąć również stopień autonomii decyzji budżetowych na poszczególnych szczeblach zarządzania (szkoła, samorząd lokalny, region, rząd) oraz wprowadzić system stałego monitorowania stanu realizacji tych zadań i ich kosztów (w ramach KEN i/lub MEN);
- **przedszkola publiczne objąć subwencją oświatową, która zastąpiłaby dotację przedszkolną** (przedszkola niepubliczne – w trybie kontraktowania przez JST); wielkość środków z budżetu centralnego, zasady oraz etapy wprowadzania pozostają do ustalenia w komunikacji z samorządami lokalnymi, przy czym subwencja powinna korespondować z rzeczywistymi kosztami wychowania przedszkolnego (dziś dotacja pokrywa 10 – 15% realnych kosztów i podlega szczegółowemu rozliczeniu, co przy małych kwotach stanowi biurokratyczne obciążenie). Docelowo należy wprowadzić subwencjonowanie żłobków, klubów dziecięcych oraz punktów opiekuna dziennego, ew. także włączenie ich w system oświaty – wczesna opieka i edukacja to ważne narzędzie rozwoju i wyrównywania szans;

→ **zmodyfikować zasady gospodarki finansowej szkoły, tak aby umożliwić dywersyfikację i rozszerzenie źródeł finansowania** na przykład o współfinansowanie kształcenia zawodowego przez pracodawców: nie tylko sprzęt i inwestycje, ale również programy rozwojowe, wynagrodzenia, współudział w realizacji zajęć przez specjalistów/specjalistki z różnych dziedzin itp.; wprowadzić rozwiązania systemowe dające możliwość przeznaczania środków na wsparcie edukacji przez biznes i organizacje społeczne;

→ **zagwarantować odpowiednią kwotę w budżetach organów prowadzących** na: wsparcie psychospołeczne w szkołach (np. 1%), na doskonalenie zawodowe nauczycieli (min. 1%) oraz na zajęcia dodatkowe dla uczennic i uczniów.

2. Podnieść nauczycielskie wynagrodzenia i zagwarantować stabilność realnej płacy

→ **wprowadzić znaczącą podwyżkę nauczycielskich wynagrodzeń oraz mechanizm gwarantujący ich odpowiedni wzrost** poprzez indeksację, czyli powiązanie ich z przeciętnym wynagrodzeniem w gospodarce, a tym samym niezależnie od politycznych decyzji; (patrz także 10 rozwiązań na pierwsze 100 dni); wprowadzić waloryzację dodatku za wychowawstwo, kierowanie placówką i innych dodatków funkcyjnych oraz motywacyjnych;

→ **wpracować nowe podejście do pensum z udziałem wszystkich zainteresowanych:** w dzisiejszej sytuacji godziny ponadwymiarowe są ważnym składnikiem wynagrodzenia nauczycieli, dlatego jakkolwiek dyskusja o zmianach pensum musi być poprzedzona znacznymi podwyżkami oraz wiązać się z dyskusją o warunkach pracy, w tym o liczebności oddziałów, zmianowości czy zatrudnieniu w kilku szkołach jednocześnie. Z porównań wynika, że pensum w Polsce jest najniższe w OECD – konieczna jest dalsza analiza, z uwzględnieniem systemów, w których czas pracy definiuje się wyłącznie za pomocą pensum. Możliwe rozwiązania: różnicowanie pensum w zależności od przedmiotu i etapu edukacyjnego, inny sposób regulowania czasu pracy (na przykład w oparciu o kombinację pensum i czasu obecności w szkole), zmiana definicji godziny kontaktowej na czas spędzany z uczniem, elastyczność w pensum w ramach określonego przedziału – do decyzji dyrektora;

→ **poprawić warunki i atmosferę pracy w szkołach w ramach długofalowych działań systemowych z poziomu centralnego i samorządowego;** powinno to obejmować z jednej strony zmiany w organizacji pracy nauczycieli (i wynagradzania), stabilność

zatrudnienia, z drugiej – działania budujące prestiż zawodu, w tym z dziedziny komunikacji społecznej, które mają przeciwdziałać „czarnemu PR” nauczycieli i szkoły: docenianie wartości nauczycielskiej pracy oraz budowanie pozytywnego obrazu zawodu przez środowiska szkolne, polityczne, władze oświatowe wszystkich szczebli i media (np. stworzenie państwowego programu stypendialnego dla nauczycielek i nauczycieli, nagrody i wyróżnienia – z uwzględnieniem głosu uczniów i rodziców).

3. Wpracować zasady i standardy pracy nauczycieli oraz wzmacniać miękkie strategie profesjonalnego rozwoju

→ **opracować standardy pracy nauczycielek i nauczycieli jako przewodników, i organizatorów procesu kształcenia; potrzebna debata i wspólna praca organizacji profesjonalnych – stowarzyszeń nauczycielskich, dyrektorskich, związków zawodowych, ew. samorządu zawodowego. Przyjąć za punkt wyjścia standardy, oparte na badaniach naukowych i powiązać je z awansem zawodowym. Standardy te powinny stać się częścią systemu ewaluacji jakości pracy nauczycieli i szkoły (wewnętrznej i ew. zewnętrznego audytu jakościowego, jeśli taki zostanie wprowadzony w powiązaniu z doradztwem);**

→ **wprowadzić zmiany w doskonaleniu zawodowym nauczycieli, uwzględniając określoną liczbę godzin na doskonalenie zawodowe w czasie pracy;** zreformować placówki doskonalenia nauczycieli, tak by w większym stopniu uwzględniały aktualne problemy zawodu nauczycielskiego i odpowiadały na realne i zmieniające się dynamicznie potrzeby kadry nauczycielskiej. Doskonalenie powinno mieć charakter praktyczny, jednak pozostawać oparte na badaniach naukowych. Liczba metodyków i specjalistów powinna gwarantować realny dostęp i możliwość uzyskania wsparcia na bieżąco;

→ **wprowadzić zachęty dla nauczycieli – (w systemie awansu oraz np. w postaci konkursów grantowych) – do tworzenia i utrzymywania formalnych i nieformalnych nauczycielskich sieci współpracy i wzajemnego uczenia się** w szkole, gminie, regionie i w wymiarze ogólnopolskim (wymiana doświadczeń i dobrych praktyk, wspólne tworzenie i wymiana materiałów edukacyjnych, wsparcie emocjonalne, dydaktyczne i wychowawcze);

→ **stworzyć systemowy program przeciwdziałania wypaleniu zawodowemu oparty na coachingu/tutoringu i superwizji** w formule indywidualnej i/ lub zespołowej (patrz także obszary C i D).

4. Wprowadzić nowe programy oraz praktyki instytucji kształcenia i doskonalenia

- **wzmocnić akademickie kształcenie nauczycieli i nauczycielek przez ściślejsze powiązanie teorii i praktyki**, zaangażowanie i docenienie praktyków w procesie kształceniu nauczycieli, upowszechnianie dobrych praktyk w organizacji praktyk nauczycielskich: pod opieką mentora lub mentorki, z wykorzystaniem narzędzi refleksji i projektowania, w regularnym rytmie z zajęciami akademickimi, w odpowiednio przygotowanych szkołach ćwiczeń, które pełniłyby funkcje "klinik kształcenia"; wydłużenie czasu i zmiana formuły praktyk; do rozważenia: wypracowanie modelu selekcji kandydatek i kandydatów do zawodu;
- **rozluźnić kwalifikacyjne wymagania przedmiotowe w stosunku do nauczycieli i nauczycielek poprzez poszerzenie zakresu kwalifikacji**; wprowadzać stopniowo **kształcenie dziedzinowe, a nie wyłącznie jednopredmiotowe**. W warunkach braków kadrowych i małej liczby godzin w małych szkołach, sztywność kwalifikacji, czyli konieczność posiadania przygotowania w dziedzinie odpowiadającej jednemu przedmiotowi szkolnemu, utrudnia zatrudnianie dobrych nauczycieli i zasila rynek studiów podyplomowych dających kwalifikacje do kolejnych przedmiotów bez zadbania o ich jakość;
- **systematycznie mapować innowacje pedagogiczne i organizacyjne**, zlecać ich analizy (proces wprowadzania, kontekst społeczno-ekonomiczny, skutki i osiągnięcia uczniów) i rozważać wykorzystanie ich jako modeli do wprowadzania nowych rozwiązań w skali organu prowadzącego i całego systemu (zadanie Instytutu Badań Edukacyjnych). Traktować szkolnictwo niepubliczne i alternatywne jako **laboratorium innowacji edukacyjnych**, uwzględniając ich specyfikę społeczno-ekonomiczną;
- **zbudować nowy, przyjazny system ewaluacji jakości pracy, w tym standardy i narzędzia w powiązaniu ze wsparciem dla szkół, nauczycielek i nauczycieli**. Do rozważenia: rezygnacja z ewaluacji zewnętrznej (patrz też obszary A i C) przy równoczesnym rozwijaniu ewaluacji wewnętrznej prowadzonej na bieżąco w szkole, m.in. na podstawie osiągnięć w rozwijaniu kluczowych kompetencji (a nie tylko wyników egzaminów), systematycznie gromadzonych informacji zwrotnych od uczniów i uczennic oraz rodziców, a także na podstawie nauczycielskiej samooceny oraz oceny wzajemnej (*peer evaluation*).

- **wzmocnić lokalny, regionalny i centralny system wsparcia i doradztwa**, który będzie w stanie szybko i skutecznie odpowiadać na deficyty i potrzeby szkoły zdiagnozowane w ewaluacji wewnętrznej.

5. Dopracować zasady funkcjonowania edukacji niepublicznej i domowej

- **zachować obecne zasady przekazywania subwencji przez samorządy lokalne** (taka sama kwota na ucznia w szkołach niepublicznych i publicznych) z możliwością wycofania subwencji dla placówek pobierających wyjątkowo wysokie czesne (reguła do wypracowania z przedstawicielami środowisk edukacji niepublicznej); urealnić kategoryzację szkół, uwzględniając różnorodność placówek i organów prowadzących;
- **wypracować zasady prowadzenie edukacji domowej z udziałem zainteresowanych stron, z jednoczesnym zagwarantowaniem prawa każdego dziecka do nauki**; przy zmianie regulacji należy wyważyć interesy wszystkich stron i zadbać o to, żeby dzieci „nie wypadły” z systemu;
- **stworzyć elastyczny model finansowania edukacji niepublicznej i domowej**, by system oświaty mógł odpowiadać na potrzeby różnych uczniów i uczennic; wypracować – z udziałem zainteresowanych stron – prosty i sprawny model finansowania alternatywnych form edukacji, w tym edukacji domowej. Obecne zasady finansowania są zbyt sztywne, nadmiernie obciążają samorządy lokalne i utrudniają pracę szkół – należy rozważyć np. zmianę zasad naliczania subwencji (np. z rocznej na kwartalną lub miesięczną);
- **wprowadzić do edukacji publicznej wybrane dobre praktyki wypracowane w edukacji niepublicznej**, w tym: zmniejszenie liczebności klas (np. 20 – 22 uczniów); wynagradzanie za pracę dodatkową (np. prowadzenie kółek zainteresowań, wycieczki, tutoring); wzmocnienie roli wychowawcy za dodatkowym wynagrodzeniem; budowanie kultury współpracy w szkole i między szkołami (np. lekcje otwarte, wizyty studyjne); otwartość na zgłaszanie problemów i wspólne ich rozwiązywanie (np. jak pracować z trudnym dzieckiem czy roszczeniowym rodzicem); ograniczanie biurokracji do niezbędnego minimum;
- **do rozważenia: określić standardy wykonywania zawodu i zasady pracy nauczycieli w szkołach niepublicznych**, w tym rozliczania czasu pracy i obowiązków z kluczowym pytaniem, czy należy dążyć do uspojnienia tych zasad dla szkół publicznych i niepublicznych (konieczna debata i ustalenia z udziałem zainteresowanych stron).

Szkoła kompetencji na miarę XXI wieku

- Podstawa programowa i ramowe plany nauczania - co zmienić i w jakim trybie
- Szkolne systemy oceniania i system egzaminacyjny - sposoby monitorowania oraz zapewniania osiągnięć i jakości edukacji
- Kształcenie kompetencji kluczowych, w tym uniwersalnych - strategie i metody nauczania oraz oceniania
- Edukacja zawodowa - kompetencje ogólne vs specjalistyczne, programy i egzaminy, współpraca z pracodawcami, kadry, infrastruktura

1. Unowocześnić, urealnić i uelastyczyć podstawę programową oraz ramowe plany nauczania

- **przebudować podstawę programową i ograniczyć jej zakres treściowy** wypracować nową konstrukcję podstaw na fundamencie realistycznych celów kształcenia uzgodnionych wcześniej w eksperckim, ale odpowiednio szerokim gronie. Uwzględnić integrację treści między przedmiotami i między etapami edukacyjnymi; radykalnie ograniczyć szczegółowe treści kształcenia ogólnego, znajdując równowagę między ilością przekazywanej wiedzy a umiejętnościami i postawami: nie chodzi o mechaniczną redukcję, ale o wyznaczenie priorytetów i określenie hierarchii ważności zagadnień i umiejętności (podstawa jako kompas w procesie nauczania i uczenia się, a nie twarde kryterium rozliczania kadry pedagogicznej). Zapewnić nauczycielom i szkołom więcej swobody w dopasowaniu treści i sposobów pracy do potrzeb uczniów i uczennic (w tym np. w zakresie listy lektur) - można przyjąć zasadę, że podstawa programowa wypełnia np. 65-80 proc. cyklu nauczania;
- **utworzyć w zespół koordynujący odchudzenie obecnej (krok pierwszy) opracowanie nowej podstawy programowej (krok drugi), zintegrowanej wokół dziedzinowych oraz uniwersalnych kompetencji**, który będzie działał w ścisłej współpracy z praktykami i praktyczkami ze wszystkich etapów edukacji. Zespół powinien w trybie ciągłym zajmować się tworzeniem, aktualizowaniem, monitorowaniem procesu wdrażania i badaniem zmian osiągnięć uczniów i uczennic. Uwzględnić istniejące mechanizmy i zasady prowadzenia konsultacji publicznych (nawet jeśli to urzędujący minister ją ostatecznie podpisuje);
- **dyskutować i tworzyć wymagania szczegółowych podstaw programowych w poszerzonym gronie** składającym się z ekspertów i ekspertek akademickich oraz czynnych nauczycieli i nauczycielek. Wymagania te muszą też być konsultowane z innymi interesariuszami (w tym z edukacyjnymi organizacjami pozarządowymi, a w przypadku części przedmiotów - z pracodawcami) ze specjalistkami i specjalistami z różnych dziedzin (np. psychologia, kognitywistyka), Opracować model testowania nowej podstawy programowej, w dalszej kolejności podręczników i innych materiałów przed ich wprowadzeniem w życie;
- **opracować katalog kompetencji kluczowych i przełożyć go na konkretne przedmioty szersze ponadprzedmiotowe dziedziny**. Celem nauczania powinno być wyposażenie uczniów i uczennic w kompetencje niezbędne w dorosłym życiu, zwłaszcza w kontekście szybkiego rozwoju technologii, zmian społecznych, obyczajowych i światopoglądowych oraz nowych potrzeb na rynku pracy. W podstawie programowej i procesie nauczania zwracać szczególną uwagę na rozwój kompetencji 4K: krytycznego myślenia (w tym korzystania z informacji), kooperacji, kreatywności w rozwiązywaniu problemów i komunikacji (w tym debatowania i szukania porozumienia). Rozważyć połączenie niektórych przedmiotów, tak żeby zmniejszyć ich ogólną liczbę.
- **wprowadzić i wspierać zmiany w organizacji procesu nauczania przez przyjęcie elastycznych ramowych planów nauczania, a także umożliwienie i upowszechnienie nauczania blokowego/ dziedzinowego** obok (a w dalszej perspektywie - zamiast) przedmiotowego; zmiana musi być skorelowana ze zmianą systemu kształcenia

- i doskonalenia nauczycielek i nauczycieli, żeby ich przygotować do nowego sposobu pracy. Zlikwidować sztywne przypisanie liczby godzin przedmiotu do poszczególnych poziomów/klas dzięki określeniu ogólnej liczby godzin dla przedmiotu (a w kolejnych latach – bloku przedmiotowego) na danym etapie kształcenia. Do rozważenia: zmiana alokacji godzin w ramowych planach nauczania, w tym np. zmniejszenie liczby godzin wybranych przedmiotów (np. drugiego języka obcego) połączenie przedmiotów przyrodniczych w jeden blok i/lub dalsze uelastycznienie ramowych planów (m.in. przez zwiększenie liczby godzin do dyspozycji dyrektora);
- **stworzyć ramy prawne i organizacyjne dla nauczania w grupach różnowiekowych w grupach międzyoddziałowych i międzypoziomowych;**
 - **docelowo: zwiększyć liczbę godzin nauki jednego wybranego języka obcego** (np. angielskiego lub niemieckiego) do do 4–5 godzin tygodniowo, tak by każdy młody człowiek mógł opanować go w stopniu komunikatywnym;
 - **zainicjować publiczną dyskusję na temat wieku rozpoczynania edukacji przedszkolnej i nauki szkolnej** z intencją wprowadzenia w nadchodzących latach powszechnej edukacji przedszkolnej dla pięcioletków¹. W perspektywie należy doprowadzić do stopniowej programowej i instytucjonalnej integracji klasy wstępnej (tzw. zerówki) z edukacją wczesnoszkolną;
 - **udzielać szkołom długofalowego systemowego wsparcia w czasie wprowadzania zmian:** zapewnić radom pedagogicznym, dyrektorom i osobom uczącym szkolenia przygotowujące do realizacji nowej podstawy oraz pracy w warunkach elastycznych planów nauczania. Programując zmiany w zasadach pracy nauczycieli, należy uwzględnić czas na ich szkolenia, aby doskonalenie zawodowe nie odbywało się w ich czasie wolnym. Do rozważenia: wyznaczenie wzorem innych krajów „dnia na szkolenia”, a gdy uda się rozwiązać systemowo problemy kadrowe – wprowadzenie semestru (lub roku) na rozwój jako czasu przeznaczanego na wielostronne uzupełnianie wiadomości i szkolenia (w ramach realizacji obowiązków zawodowych).

¹ Taką debatę powinna zainicjować Komisja Edukacji Narodowej lub ministerstwo. Część ekspertów uważa, że mogłaby ona także dotyczyć obowiązku szkolnego dla sześciolatek, ale ze względu na złe doświadczenia z lat ubiegłych należy na nowo przemyśleć tryb wprowadzania tego rozwiązania i być może połączyć z modyfikacją etapów edukacji (np. 4 lata edukacji wczesnoszkolnej i 5 lat systematycznej).

2. Propagować i wprowadzić do wszystkich szkół nowoczesne metody nauczania i uczenia się

- **opracować i wdrożyć programy profesjonalnego wsparcia dla rad pedagogicznych i zespołów nauczycielskich: długofalowy systemowy projekt rozwoju zawodowego kadry nauczycielskiej,** którego celem będzie aktualizacja wiedzy i kompetencji w zakresie procesów uczenia się, skutecznych strategii i metod nauczania oraz takiego oceniania, które pomaga się uczyć;
- **upowszechnić metody pracy zespołowej i projektowej na każdej lekcji** (np. co najmniej 10–15 minut w zespołach lub choćby w parach), a także podczas realizacji projektów i na zajęciach pozalekcyjnych, w pracy rady pedagogicznej, zespołów wychowawczych i przedmiotowych. Wspierać odchodzenie nauczycieli od nauczania z jednego podręcznika na rzecz korzystania z wielu źródeł (ewentualnie podręcznik jako niezobowiązujący przewodnik, zawsze dostępny także w formie cyfrowej) oraz pracy projektowej (projekty badawcze, społeczne, artystyczne itp.). Do rozważenia: zmiana modelu konstruowania i użytkowania podręczników tak, by zawierały zawsze propozycje zadań zespołowych i projektowych;
- **zwiększyć nacisk na samodzielność w procesie uczenia się** przez wsparcie każdego dziecka z uwzględnieniem indywidualnych potrzeb i zainteresowań, np. stosowanie indywidualnych planów rozwoju; odchodzenie od rutynowych zadań i nadmiaru prac domowych na rzecz możliwości wyboru; wprowadzanie zajęć rozwijających umiejętność uczenia się i samooceny; budowanie ciekawości i pozytywnej motywacji (np. metoda uczenia się przez odkrywanie, twórcza praca indywidualna połączona z zespołową);
- **upowszechniać korzystanie z przestrzeni wirtualnej jako pełnowartościowego zasobu i narzędzia do nauczania oraz uczenia się:** wprowadzenie funkcjonalnej edukacji cyfrowej, informacyjnej i medialnej na wszystkich zajęciach – od przedszkola do końca trwania nauczania; okresowe szkolenie nauczycieli i nauczycielek w ciągłym, płynnym (ang. *seamless*) korzystaniu z narzędzi i zasobów cyfrowych w pracy z klasą i w działaniach rady pedagogicznej, w tym rozwijanie kompetencji nauczycieli i uczniów z zakresu cyberbezpieczeństwa oraz higieny cyfrowej;
- **wypracować ze środowiskami nauczycielskimi, uczniowskimi i rodzicielskimi rekomendacje dotyczące ilości i jakości prac domowych;** tak organizować pracę w szkole, by nie przenosić ciężaru

procesu uczenia się na środowisko rodzinne i nie ograniczać możliwości rozwoju dzieci; organizować w szkołach przestrzeń i wsparcie przy odrabianiu prac;

- **wpracować zasady i metody kształcenia kompetencji kluczowych** z wykorzystaniem dobrych praktyk poprzez tworzenie i upowszechnianie przewodników dydaktycznych i materiałów do rozwijania kompetencji kluczowych (przedmiotowych, dziedzinowych i uniwersalnych). W przewodnikach należy uwzględnić przykłady sposobów pracy, które pomagają kształcić konkretne kompetencje i subkompetencje (np. jak sformułować hipotezę badawczą), a także zadania i narzędzia do oceny postępów i samooceny;
- **wprowadzić nauczanie o wyzwaniach współczesnej Polski i świata** – w tym edukację klimatyczną, globalną, europejską, obywatelską medialną, prawną (również o prawach człowieka), równościową, finansową i in. – na wszystkich przedmiotach oraz w nauczaniu blokowym w powiązaniu z podstawą programową i/lub jako element programu wychowawczego. Korzystanie z podejścia całościowego (*whole-school approach*) lub ścieżek bez tworzenia nowych przedmiotów. Utworzenie bazy materiałów edukacyjnych (w tym cyfrowych bibliotek z wykorzystaniem istniejących i nowych zasobów). Obok nauczania problemowego o ważnych dla młodych ludzi i świata wyzwaniach istnieje potrzeba zintegrowania edukacji humanistycznej oraz wzmocnienia artystycznej;
- **uwzględnić w pracy dydaktycznej i wychowawczej tzw. kompetencje transformacyjne**, czyli m.in.: rozumienia złożonych wyzwań (społecznych, ekonomicznych, globalnych, klimatycznych, kulturowych itp.), rozpoznawania problemów, szukania rozwiązań i ich korygowania (w klasie, szkole, społeczności lokalnej i świecie), brania odpowiedzialności, funkcjonowania w warunkach różnorodności i niepewności;
- **wpracować i wdrożyć nowy system kształcenia i doskonalenia kadry nauczycielskiej dostosowany do proponowanych wyżej rozwiązań** i zorientowany na wspieranie współpracy oraz wymianę praktyk między szkołami, radami pedagogicznymi, nauczycielami i nauczycielkami przez m.in. regularne szkolenia rozwijające umiejętności nauczycieli, nauczycielek i całych rad pedagogicznych w kształceniu kompetencji i praktycznym stosowaniu nowych podejść do nauczania i oceniania, zapewnienie finansowania (w tym ze środków budżetowych) sieci profesjonalnej współpracy pomiędzy szkołami.

3. Doskonalić ocenianie wewnątrzszkolne i wzmocnić jego funkcję motywacyjną i informacyjną

- **rekomendować rezygnację z oceniania sumującego (stopniami, znaczkami, itp.) w edukacji przedszkolnej i wczesnoszkolnej**; także ocenianie bieżące prowadzić w postaci opisowej;
- **zreformować zasady oceniania w polskich szkołach**: w pierwszym kroku zlikwidować ocenę zachowania (patrz też rozwiązanie 10/100) i instytucję „czerwonego paska”. Wyeliminowanie ich zmniejszy napięcia w szkole i stworzy przestrzeń na skoncentrowanie się na edukacyjnych potrzebach, mocnych stronach i zainteresowaniach dziecka. Do rozważenia: dla wybranych przedmiotów (np. muzyki, plastyki) odchodzenie od oceny klasyfikacyjnej wyrażonej stopniem i zastąpienie jej oceną opisową (lub zaliczeniem). Wyeliminować świadectwa promocyjne w szkołach podstawowych (klasy I-VII);
- **wpracować rozwiązania umożliwiające kształtujące ocenianie kompetencji uczniów**, które wykracza poza wąską wiedzę przedmiotową oraz upowszechnić narzędzia ułatwiające uwzględnianie kompetencji w ocenianiu przedmiotowym;
- **stworzyć system wsparcia szkoleniowego w obszarze oceniania**: programy doskonalenia kompetencji nauczycieli w zakresie oceniania kształtującego, oceny opisowej, portfolio, rubryk, linii rozwoju kompetencji, samooceny i oceny rówieśniczej itp. W dłuższej perspektywie: dążyć do całkowitej rezygnacji z oceniania punktowego na rzecz kształtującego. Dodatkowo: rozwijać kulturę konstruktywnej informacji zwrotnej i metody pracy z błędem;
- **zmniejszyć rangę egzaminów zewnętrznych, które powinny być traktowane jako narzędzia ułatwiające równy dostęp do dobrej edukacji, a nie służące wyłącznie selekcji**. do dalszej dyskusji: rozluźnić system egzaminów zewnętrznych jako narzędzia selekcji poprzez wzmocnienie i rozwój oceniania wewnątrzszkolnego;

4. Sprofesjonalizować system egzaminacyjny i sposoby korzystania z wyników sprawdzianów zewnętrznych jako źródła informacji

- **uniezależnić system egzaminacyjny od ministra właściwego ds. oświaty i podporządkować go docelowo KEN**, a przejściowo np. Prezesowi Rady Ministrów. Strategiczne zarządzanie systemem egzaminacyjnym powinno być w gestii KEN, zaś w CKE oraz IBE należy stworzyć zaplecze eksperckie zapewniające oraz wspierające tworzenie nowoczesnej metodologii i technologii egzaminowania;
- **pilnie określić funkcje egzaminu ósmoklasisty i maturalnego w odniesieniu do celów edukacyjnych i podstawy programowej** (patrz punkt 1.); rozszerzyć „pole uwagi” egzaminu, tak by jego elementami stawały się przedmiotowe umiejętności złożone, a docelowo także kompetencje kluczowe i uniwersalne z PPKO²;
- **przygotować bank zadań zbliżonych do zadań egzaminacyjnych, jednak nastawionych na szersze kompetencje dziedzinowe** (np. nauki przyrodnicze czy humanistyczne) oraz kompetencje kluczowe (np. myślenie naukowe, interpretacja tekstów kultury – źródeł historycznych, dzieł literackich czy filmowych); rekomendowane jest opracowanie i wprowadzenie sprawdzianów szerszych kompetencji językowych, matematycznych, przyrodniczych oraz cyfrowych ,z zadaniami w formacie podobnym do badań PISA.
- **opracować i wdrożyć model wykorzystywania wyników egzaminów jako narzędzia wewnętrznej ewaluacji pracy szkół**, służącego także do planowania ewentualnej korekty sposobów pracy oraz dalszego rozwoju placówki, a nie wyłącznie do jednowymiarowej oceny i tworzenia rankingów (patrz obszar D);
- **przeprowadzić debatę o funkcjach i kształcie egzaminów zewnętrznych oraz prowadzić prace nad nowymi rozwiązaniami.**³

2 Do rozważenia przez zespół ds. podstawy i egzaminów: opracowanie zestawu wymagań egzaminacyjnych, które będą powiązane z podstawą programową, ale nie muszą być z nią tożsame;

3 Rozwiązania do wypracowania przez zespół ds. podstawy programowej i egzaminów: do rozważenia m.in.: sprawdziany kompetencji prowadzone na wewnętrzny użytek szkoły i uczniów, okresowe badania przekrojowe wylosowanych szkół w określonych dziedzinach nauczania (jak w Finlandii) czy rozwiązania bazujące na większym zaufaniu do ocen i opinii formułowanych przez nauczycieli i nauczycielki.

5. Stworzyć i wprowadzić w życie nowy model atrakcyjnej edukacji zawodowej

- **dostosować edukację zawodową do globalnych trendów: wprowadzić skuteczne programy rozwoju kompetencji związanych z transformacją klimatyczną i energetyczną oraz „zielonych zawodów”**. Nie wystarczy zapisanie ich w podstawie programowej, trzeba równolegle opracować narzędzia wsparcia dla nauczycielek i nauczycieli oraz materiały do samodzielnej nauki dla uczniów i uczniów. Zachęcanie dziewcząt do nauki w specjalnościach tradycyjnie postrzeganych jako męskie (informatyka i elektronika, mechanika i inżynieria i in.);
- **zapewnić w szkołach branżowych kształcenie ogólne na wysokim poziomie z uwzględnieniem kompetencji kluczowych**, w tym uniwersalnych i miękkich. Konieczne jest wypracowanie w szerokim gronie (z udziałem nauczycieli, nauczycielek, uczniów, uczennic, absolwentów i absolwentek) doboru zagadnień (musi być ich wyraźnie mniej) oraz sposobów pracy (mniej przekazywania wiadomości, więcej ich aktywnego zdobywania i stosowania w praktyce). Wyraźny nacisk na pracę zespołową i projektową, umiejętności cyfrowe (uniwersalne i specjalistyczne, w tym programowanie) i umiejętność uczenia się przez całe życie (z wykorzystaniem dobrych praktyk z Polski i innych krajów). Język angielski powinien być nauczany w większym niż obecnie wymiarze godzinowym (docelowo – codziennie) i na znacznie wyższym poziomie, tak by możliwe było opanowanie go w stopniu komunikatywnym;
- **zwiększyć liczbę szkół branżowych II stopnia i ułatwić absolwentom szkół I stopnia dalsze kształcenie** (np. mentoring/tutoring, stypendia i inne formy wsparcia finansowego);
- **dostosować ofertę do potrzeb lokalnego rynku pracy przez: budowanie systematycznej współpracy z lokalnymi i regionalnymi pracodawcami** z uwzględnieniem ich potrzeb; negocjowanie zasad praktyk zawodowych i tworzenie sektorowych programów wsparcia klas patronackich i praktyk w zakładach pracy; rozwijanie edukacji dualnej (w trójkącie: szkoły branżowe, firmy i organy prowadzące); wprowadzenie zachęt finansowych dla pracodawców; ewentualnie włączenie przedstawicieli przedsiębiorstw do „rad programowych” szkół zawodowych;
- **dowartościować edukację zawodową przez przemyślane i długofalowe działania inwestycyjne, a także promocję** na poziomie centralnym,

wojewódzkim i powiatowym. Zapewnienie dostępności edukacji branżowej w skali powiatu i województwa: internaty i bursy, dofinansowanie dojazdów oraz uelastycznienie możliwości dalszego uczenia się i zdobywania nowych kwalifikacji, w tym program stypendiów dla najlepszych uczniów i uczennic szkół branżowych. Zwiększenie kompetencji i roli doradców zawodowych poprzez systematyczne szkolenia;

- **przeprowadzić przegląd edukacji branżowej i doradztwa zawodowego w Polsce pod kątem rozwijania i upowszechniania innowacyjnych rozwiązań i metod pracy.** Pozytywną rolę mogą odegrać tworzone obecnie branżowe centra umiejętności (BCU) – wykorzystanie tego potencjału w miastach

i regionach powinno odbywać się w konsultacji ze szkołami i pracodawcami z całego regionu, zwłaszcza tymi najbardziej innowacyjnymi. Prowadzenie systematycznej weryfikacji klasyfikacji zawodów i egzaminów zawodowych, tak by edukacja branżowa mogła odpowiadać na zmieniające się dynamicznie potrzeby gospodarki i rynku pracy;

- **uelastyczyć zasady zatrudniania nauczycielek i nauczycieli przedmiotów zawodowych:** podnieść wynagrodzenia i uatrakcyjnić pracę w szkole przez zachęty finansowe, socjalne i inne dla osób przekwalifikowujących się. Wsparcie kadry przez wysokiej klasy specjalistów tworzyć „korpusy fachowców” z grona emerytowanych nauczycieli i/lub pracowników przedsiębiorstw.

Szkoła równych szans, współpracy i dobrego traktowania

- Wyrównywanie szans edukacyjnych – redystrybucja środków na rzecz dzieci z terenów i środowisk defaworyzowanych ekonomicznie i kulturowo zaniedbanych
- Rozwój i wsparcie edukacji włączającej, w tym szkół specjalnych
- Uczeń/uczennica w centrum uwagi – wsparcie psychospołeczne, szkolne modele pracy nad indywidualnym rozwojem
- Szkoła, w której akceptuje się i docenia różnorodność oraz przeciwdziała dyskryminacji i przemocy
- Szkoła dobrych relacji i współpracy w triadzie nauczyciele-uczeń-rodzice, budowanie szkolnej społeczności
- Szkoła, w której dba się o bezpieczeństwo oraz dobrostan fizyczny i psychiczny

1. Dobra szkoła i dobre przedszkole blisko domu

- **opracować w szerokim gronie ekspercko-nauczycielskim standardy edukacyjne**, które powinny realizować wszystkie polskie szkoły oraz przedszkola; wzmocnić edukację publiczną tak, by placówki położone blisko domu były miejscami gwarantującymi każdemu dziecku rozwój i przeciwdziałały nierównościom społecznym;
- **objąć przedszkola subwencją oświatową** (patrz też obszar B); zapewnić edukację przedszkolną wszystkim dzieciom, z uwzględnieniem osób z niepełnosprawnościami i innymi potrzebami; systemowo propagować wiedzę o kluczowym znaczeniu wczesnej edukacji dla późniejszego rozwoju dziecka i roli edukacji przez zabawę; objąć edukacją przedszkolną wszystkie 5-latki (patrz obszar B);
- **przeprowadzić analizę problemów małych szkół wiejskich i wypracować w porozumieniu z organami prowadzącymi rozwiązania organizacyjne i finansowe**, by odwrócić trend likwidacji szkół na terenach wiejskich (patrz obszar B); np. zwiększyć środki dla szkół znajdujących się poza większymi ośrodkami (wykluczenie transportowe i cyfrowe);
- **wprowadzić darmowy ciepły posiłek** dla każdego dziecka i zdrową żywność w szkolnych sklepikach;
- łączyć usługi edukacyjne (w tym pomoc psychologiczno-pedagogiczną) **w kilku gminach i organizować współpracę między placówkami w gminie/powiecie**, by np. szkoły ze sprawdzonymi strategiami pracy wspierały inne placówki;
- **aktywnie przeciwdziałać zjawisku segregacji w szkołach i pomiędzy szkołami; wdrożyć programy wsparcia finansowego i merytorycznego** dla dzieci pochodzących z rodzin o niższym statusie społecznym i ekonomicznym, zwłaszcza poprzez wsparcie finansowe dla szkół pracujących w środowiskach edukacyjnego ryzyka; **eksponować mocne strony, umiejętności i talenty wszystkich dzieci** na każdym etapie nauczania tak, by w procesie uczenia nie koncentrować się na ich deficytach; zapobiegać anonimowości dzieci w placówkach edukacyjnych;
- **przygotować kadrę nauczycielską do pracy z klasami i grupami, w których funkcjonują dzieci o zróżnicowanym potencjale oraz z klasami zróżnicowanymi kulturowo (w tym z dziećmi z Ukrainy)**; wypracować i upowszechnić modele tworzenia w klasach uczniowskich zespołów zadaniowych i projektowych, w których pracują dzieci z różnymi uzdolnieniami, w różnym stopniu rozwinięte intelektualnie, emocjonalnie czy fizycznie;
- **rozluźnić system klasowo-lekcyjny i położyć nacisk na rolę nauczania blokowego/dziedzinowego i metodą projektów**; wypracować i upowszechnić realistyczne modele pracy – międzyprzedmiotowo, z grupami mieszanymi, najpierw w ramach pilotaży, potem jako jedna z możliwości we wszystkich placówkach; popularyzować wyjazdy naukowe i dłuższe projekty jako obowiązkowe formy pracy (co najmniej raz w roku); zagwarantować dyrekcji i radzie pedagogicznej formalne kompetencje do ustalania czasu trwania zajęć, przerw i in.;

→ **systemowo propagować strategie i narzędzia efektywnego wykorzystywania czasu nauczania oraz analizy własnych sposobów nauczania w pracy z różnymi grupami** (patrz obszar C); zmienić sposoby monitorowania jakości nauczania, tak by cała rada pedagogiczna była odpowiedzialna za proces uczenia się.

2. Budować szacunek dla różnorodności i uwzględnić ją w codziennej praktyce szkolnej

→ **wprowadzić od przedszkola edukację równościową i profilaktykę przemocy rówieśniczej motywowanej uprzedzeniami**; uwzględnić profilaktykę dyskryminacyjną w podstawie programowej, programach wychowawczych i statutach szkół; upowszechniać model pracy w zróżnicowanej szkole z wykorzystaniem doświadczeń organizacji społecznych, również międzynarodowych działających w tym obszarze;

→ **monitorować i modyfikować wprowadzany obecnie model edukacji włączającej** i równoległe wzmacniać istniejące szkoły specjalne; zapobiegać dyskryminacji i przemocy rówieśniczej w związku z włączeniem dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; tworzyć modele edukacji włączającej we współpracy ze specjalistami, kadrami pedagogicznymi i rodzicami;

→ **systemowo wprowadzać i monitorować szkolne procedury interwencji i wsparcia w sytuacjach dyskryminacji i przemocy**: przygotowywanie kadry pedagogicznej i zarządzającej do tych zadań; zapewnić kadrze pedagogicznej, rodzicom oraz uczniom konsultacje w sytuacjach problemowych (punkty/poradnie konsultacyjne); monitorować (także w badaniach podłużnych) dyskryminację i przemoc wraz z przełożeniem wniosków na praktyczne działania; do rozważenia: stworzyć na poziomie powiatu lub województwa zespoły specjalistów, które mogą wspierać szkoły w sytuacjach kryzysowych;

→ **rozвивać lokalne i szkolne programy wsparcia dla dzieci i młodzieży w trudnej sytuacji życiowej**, w tym w przypadkach odrzucenia rówieśniczego;

→ **wprowadzić działania na rzecz integracji społeczności klasowej i szkolnej** jako najlepszej formy profilaktyki przemocy rówieśniczej, z naciskiem na strategię budowania poczucia wartości każdego dziecka (nie tylko tych najlepszych i najzdolniejszych);(od nowego punktu)

→ **podjąć pilne działania na rzecz integracji uczniów i uczennic z Ukrainy w polskich szkołach**, w tym osób pozostających poza systemem edukacji;

→ **wpracować i ewaluować metodykę rozwiązań naprawczych** w przedszkolach/szkołach zgodnie z przepisami ustawy o resocjalizacji i wspieraniu nieletnich oraz wprowadzić odpowiednie modyfikacje do tej ustawy.

3. Rozвивać wsparcie i współpracę zamiast rywalizacji i izolacji

→ **tworzyć lepszy klimat do rozwoju i uczenia się w przedszkolach, szkołach; upowszechniać idee i praktyki edukacji relacyjnej**; odpowiednio reorganizować funkcjonowanie szkoły tak, by uczenie się było procesem zachodzącym w bezpośredniej relacji, we wspólnych działaniach i codziennej pracy na lekcjach i poza nimi); budować współodpowiedzialność rady pedagogicznej za funkcjonowanie szkoły jako miejsca nie tylko nauki, ale i życia społecznego;

→ **rozвивać i upowszechniać metody pracy zespołowej, a nie tylko indywidualnej na wszystkich lekcjach i w projektach edukacyjnych**; wybierać programy nauczania, podręczniki i materiały edukacyjne pod kątem wykorzystywania metod pracy grupowej, projektowej (patrz także C);

→ **zmodyfikować szkolne systemy oceniania, tworząc odchodzący od stopni model oceniania całorocznego rozwoju**; zastąpić obowiązującą dotąd skalę oceny zachowania na rzecz informacji zwrotnej; wprowadzać tutoring/mentoring dla uczniów (najpierw w formie pilotażu, potem szerzej);

→ **prowadzić na poziomie krajowym i lokalnym politykę edukacyjną, opartą na innych kryteriach niż tylko wyniki egzaminów olimpiad, konkursów przedmiotowych**; uwzględnić obok wyników egzaminów, wskaźniki „miękkie” (klimat szkoły, aktywność uczniowska itp.); nie używać rankingów w ocenie pracy szkoły (wytyczne dla nadzoru i JST)

→ **zapewnić wsparcie psychologiczne dla nauczycieli w celu przeciwdziałania wypaleniu zawodowemu** na poziomie gminy, dzielnicy; wprowadzić jako standard model superwizji indywidualnej i grupowej w pracy rady pedagogicznej;

→ **wprowadzić tygodniowy model pracy placówki z uwzględnieniem czasu na regularne spotkania rady pedagogicznej oraz zespołów wychowawczych i przedmiotowych**, służące wymianie doświadczeń, narzędzi pracy i rozwiązywaniu problemów.

4. Współpraca szkoły, rodziny i środowiska dziecka dla uczenia (się) i wszechstronnego rozwoju

- **wprowadzić zasadę udziału w życiu lokalnej społeczności i rozwiązywaniu jej problemów;** uwzględniać w programie wychowawczym wydarzenia i projekty z udziałem/wyjściem do lokalnej społeczności;
- **szkolić i wspierać rady pedagogiczne w zakresie komunikacji, w tym informowania rodziców o osiągnięciach i problemach dzieci oraz rozumienia postaw dzieci i rodziców,** z jakimi można się spotkać w codziennej pracy i w sytuacjach kryzysowych.
- **zmniejszać stopniowo liczebność największych klas/grup,** by wychowawcy i nauczyciele mogli więcej czasu poświęcić na pracę wychowawczą z zespołem klasowym i konkretnymi dziećmi, a także uważną komunikację z rodzicami;
- **wzmacniać działania szkoły jako sojusznika rodziców** i twórczego wzorca dla społeczności lokalnej; **popularyzować tematy i dylematy edukacyjne, pokazywać znaczenie rodziców w edukacji, propagować dobre praktyki** i sukcesy szkół oraz budować bardziej ludzki, a mniej formalny wizerunek szkoły;
- **powszechnie stosować w szkołach komunikację dwukierunkową w miejsce jednokierunkowej** (rodzic uzyskuje informacje o postępach i trudnościach dziecka, a równocześnie jego obserwacje wspomagają proces uczenia się i wychowania); zwracać uwagę na potrzebę indywidualnych kontaktów rodziców z dyrekcją i nauczycielami; zmienić formułę zebrań klasowych oraz zwiększyć liczbę indywidualnych spotkań z rodzicami i dzieckiem (w miarę potrzeb);
- **wprowadzić zmiany w zakresie przygotowania nauczycieli/nauczycielek do zawodu z uwzględnieniem kompetencji współpracy z rodzicami** jako podmiotem tworzącym szkołę; **zwiększyć świadomość edukacyjną rodziców**, systemowo propagować wiedzę o sposobach uczenia się, kompetencjach XXI wieku, uczeniu się przez całe życie (także poza szkołą) oraz zadbać o wsparcie edukacyjne dla rodziców/opiekunów.

5. Tworzyć systemowo i lokalnie warunki gwarantujące bezpieczeństwo i dobrostan fizyczny, emocjonalny i społeczny

- **zdefiniować zdrowie i bezpieczeństwo zarówno w kontekście fizycznym, jak i psychicznym,** wprowadzić rzetelną edukację zdrowotną, w tym psychologiczną i psychoseksualną (dotyczącą rozwoju płciowego i procesów związanych z dojrzewaniem); **wprowadzić od przedszkola do końca edukacji szkolnej regularne zajęcia kształtujące kompetencje psychospołeczne** i strategie radzenia sobie z problemami (w tym zamiast godzin na naukę strzelania z broni palnej);
- **wprowadzić zmiany w kształceniu nauczycieli i nauczycielek w zakresie przygotowania do funkcji wychowawczych,** w tym obowiązkowy trening komunikacji w czasie zdobywania kwalifikacji w zakresie przygotowania pedagogicznego;
- **zwiększyć zatrudnienie specjalistów/specjalistek w placówkach oświatowych tak, by zapewnić pomoc psychologiczną każdemu dziecku;** uelastycznić przepisy dotyczące kwalifikacji osób zatrudnianych na stanowiskach psychologów, pedagogów i terapeutów; zapewnić im dostęp do mentoringu i superwizji.
- **systemowo wprowadzać i ewaluować programy oraz procedury szkolnej „pierwszej pomocy psychologicznej”;** przygotowywać kadrę pedagogiczną i zarządzającą w tym zakresie;
- **rozbudować sieć poradni psychologiczno-pedagogicznych i zatrudnić odpowiednią liczbę specjalistów;** wzmacniać i tworzyć nowe sieci ich współpracy; wypracować z udziałem wszystkich zainteresowanych model funkcjonowania poradni i ich współpracy ze szkołami;
- **w szkołach propagować zajęcia w formie bloków; wprowadzić ograniczenia liczby godzin** w planie dziennym i tygodniowym; tworzyć strefy ciszy i relaksu; prowadzić zajęcia, lekcje na zewnątrz (na terenie szkolnym, w okolicy szkoły itp.); rezygnować z hałaśliwych dzwonków itp.;
- **uatrakcyjnić i poszerzyć formy zajęć wychowania fizycznego;** systemowo propagować istotę tematyki zdrowotnej oraz znaczenia aktywności fizycznej dla rozwoju emocjonalnego; propagować prowadzenie zajęć na zewnątrz (na terenie szkolnym, w okolicy szkoły, w muzeach i gminnych instytucjach itp.); uwzględnić w programie edukację o postrzeganiu ciała i stereotypach dotyczących wyglądu.

Szkoła demokracji i pluralizmu

- Edukacja obywatelska na co dzień: kształcenie kompetencji obywatelskich i społecznych, a nie tylko dostarczanie wiedzy
- Współpraca szkoły z organizacjami społecznymi i instytucjami życia publicznego; zapewnienie pluralizmu, dialogu i wolności przekonań
- Szkoła demokracji na co dzień – społeczne organy szkoły, w tym samorząd uczniowski, szkolne budżety partycypacyjne
- Uspołecznienie edukacji na poziomie lokalnym – młodzieżowe rady w gminach, rady oświatowe i inne formy włączania społeczności lokalnej
- Prawa uczniowskie, rzecznicy praw uczniowskich – RPU ogólnopolski i lokalnie, szkolne statuty do poprawy

1. Zmienić podstawę programową, by skutecznie rozwijać kluczowe kompetencje obywatelskie

- **wcześnie rozpoczynać edukację obywatelską**, dopasowując treści do wieku; **zapewnić więcej godzin nauki przedmiotu w całym cyklu edukacyjnym**, w tym taką samą liczbę godzin w szkołach branżowych jak w szkołach licealnych w zakresie podstawowym;
- **dokonać przeglądu i modyfikacji wymagań szczegółowych na bardziej praktyczne**: korzystanie z praw obywatelskich, rozumienie obowiązków, udział w debacie publicznej i procesach decyzyjnych, rozumienie i stosowanie zasad oraz procedur demokratycznych (od poziomu szkolnego przez lokalny i krajowy po europejski) i in.: od pierwszej klasy szkoły podstawowej, zgodnie z rozwojem społecznym i poznawczym dzieci;
- **przyjąć nową nazwę przedmiotu** wiedza o społeczeństwie: np. edukacja obywatelska, wychowanie do demokracji; przywrócić nauczanie w szkołach ponadpodstawowych (przedmiot HiT do likwidacji, z uwzględnieniem użytecznych treści w nauczaniu historii najnowszej oraz w edukacji obywatelskiej);
- **wprowadzić metody kształtujące praktyczne umiejętności obywatelskie** (patrz niżej), a także wprowadzić do programów wychowania i nauczania przedmiotowego rozmowy/debaty na ważne

i aktualne tematy życia publicznego; uwzględnić aktywności rozwijające umiejętności dialogu, rozumianego jako sposób komunikowania się i rozwiązywania sporów, gdzie skupiamy się na zrozumieniu drugiej strony, nie tylko na przekonaniu innych o naszej słuszności.

2. Uruchomić programy wspierające szkolną edukację obywatelską

- **upowszechnić na wszystkich zajęciach metody pracy rozwijające umiejętności obywatelskie**: dyskusje, debaty, projekty zespołowe, analizy przypadków, symulacje procesów sądowych, wybory szkolne i in.; zebrać i upowszechnić sprawdzone oraz innowacyjne materiały i dobre praktyki – współpraca organizacji społecznych z ORE, placówkami doskonalenia nauczycieli oraz organizacjami społecznymi;
- **uwzględnić w nauczycielskim pensum i uczniowskim planie lekcji czas na realizowanie szkolnych i lokalnych projektów obywatelskich**;
- **położyć większy nacisk na edukację obywatelską w terenie** – m.in. wizyty studyjne i wycieczki do instytucji państwowych, unijnych i samorządowych (sejm, senat, pałac prezydencki, kancelaria rady ministrów, ministerstwa, sądy i trybunały, instytucje kontroli państwowej i ochrony praw człowieka, przedstawicielstwo KE w Polsce, biura PE w Polsce,

siedziby i posiedzenia władz samorządowych, placówki dyplomatyczne i przedstawicielstwa organizacji międzynarodowych; do rozważenia: wycieczki, wizyty finansowane w ramach subwencji;

- **rozwijać rzetelną oraz praktyczną edukację prawną:** nawiązywanie współpracy z samorządami zawodowymi i stowarzyszeniami adwokatów, sędziów i radców prawnych i in.;
- **wprowadzić do systemu kształcenia nauczycieli na uczelniach wyższych aktywizujące metody nauczania** (np. jako elementy „kierunku zamawianego” czy uruchomić konkursy na innowacje w tym zakresie);
- **doceniać działalność społeczną i obywatelską uczniów i uczennic** (np. uwzględniać informacje o aktywności na świadectwie); przyznawać nagrody szkolne i samorządowe oraz stypendia; organizować festiwale i konkursy, by promować aktywnych młodych ludzi i nauczycielki/nauczycieli, którzy ich wspierają.

3. Wzmocnić realny wpływ społecznych organów na życie szkoły

- **wzmocnić kompetencje samorządu uczniowskiego i wpływ uczniów na życie szkoły: wprowadzić mechanizmy współdecydowania, nie tylko konsultowania, decyzji** dotyczących codziennego życia szkoły: w szkołach ponadpodstawowych rozszerzyć zakres spraw, w których SU zabiera głos nie tylko doradczy, ale także współuczestniczy w podejmowaniu decyzji;
- **przyznać organom SU kompetencje do wnioskowania o zmiany w statucie szkoły**, które dyrektor musi rozpatrzyć i poddać procedowaniu (np. jednolity strój tylko za zgodą SU, możliwość ich zniesienia na wnioski SU);
- **określić na nowo zadania i docenić rolę opiekuna SU:** praca opiekunów i opiekunek SU jest niedoceniana i niedostrzegana – należy wprowadzić zachętę finansową dla nauczycielek i nauczycieli, by zostawali opiekunami SU i wywiązywali się rzetelnie ze swoich obowiązków (to dodatkowa praca, za którą należy zapłacić); opiekun SU może być też rzecznikiem uczniów na forum szkoły; konieczne uregulować czas pracy opiekuna SU i szkolenia (centralne i lokalne), by mógł być faktycznym wsparciem;
- **zapewnić fundusze dla samorządów uczniowskich w formie szkolnych budżetów partycypacyjnych;** wprowadzić unormowania dotyczące szkolnych budżetów partycypacyjnych (mechanizm

wydatkowania wydzielonej części środków z puli, które otrzymują szkoły – to szkolna społeczność decyduje, co chce sfinansować); umożliwić tworzenie SBP przez odpowiednią zmianę prawa oraz zachęcać do korzystania z tej formy; (w dłuższym horyzoncie – budżety we wszystkich szkołach);

- **stworzyć program promocji samorządności uczniowskiej:** organizować festiwale, przeglądy i konkursy prezentujące/doceniające działalność samorządów uczniowskich, by pokazywać i nagradzać młodych ludzi za aktywność i działania na rzecz szkolnej społeczności;
- **zmodyfikować kompetencje, sposób powoływania i tryb pracy rad rodziców:** zacząć od publicznej debaty nad oczekiwanym ich kształtem i dokonać koniecznych zmian prawnych, w tym w szczególności jasno uregulować pozycję rad rodziców w prawie administracyjnym i cywilnym; do rozważenia: określić rolę rodziców w szkołach ponadpodstawowych (powinna być inna, niż w szkołach podstawowych);
- **przedyskutować i docelowo wprowadzić obowiązek tworzenia rad szkół** jako organu łączącego głosy trzech stanów szkolnej społeczności – nauczycieli, rodziców i uczniów.

4. Statut szkoły jako instrument ochrony praw uczniowskich oraz edukacji prawnej

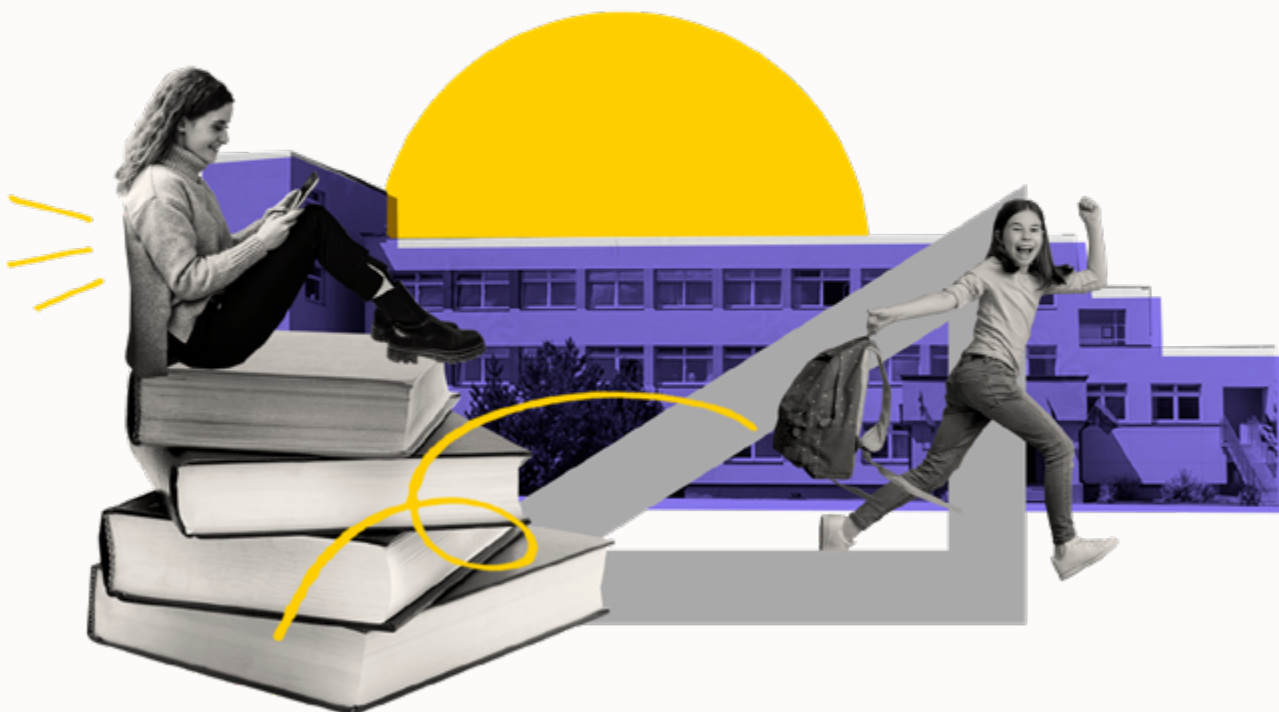
- **stworzyć rejestr niezgodnych z prawem przepisów statutowych** (np. wzorem rejestru klauzul niedozwolonych UOKiK), co pozwoli ujednoczyć szkolne statuty na poziomie krajowym bez odbierania szkołom autonomii; określić, czego nie można do statutu wpisać – pomoże to osobom uczącym się dochodzić swoich praw, szkołom tworzyć dobre prawo oraz usprawni pracę organów nadzoru;
- **znowelizować przepisy dotyczące obligatoryjnych treści statutu szkoły;** wprowadzić zasadę, że statut szkoły może zawierać tylko takie postanowienia, które są wskazane w ustawie (tzn. wprowadzenie zamkniętego zakresu regulacyjnego statutu szkoły). Obecnie w statutach są takie elementy, które szkoła musi tam zawrzeć, choć powielają już istniejące przepisy, a chodzi o to, by statut regulował tylko to, co faktycznie musi być w nim regulowane;
- **wprowadzić obowiązek zatwierdzania statutu szkoły i każdej nowelizacji;** statut szkoły i jego każdorazowa nowelizacja powinny być zatwierdzone przez właściwy organ (po zatwierdzeniu statut szkoły będzie publikowany także przez organ

nadzoru prawnego na stronie BIP); zmiana prawa szkolnego poddana zostanie kontroli prewencyjnej, co pomoże ograniczyć konieczność kontroli następczej.

5. Współpraca samorządu lokalnego z organizacjami społecznymi i młodzieżowymi

→ **stworzyć wieloletnie lokalne programy współpracy szkół z instytucjami lokalnymi**, w tym m.in. domami kultury, bibliotekami, tak by wykorzystać ich edukacyjny potencjał;

- **uwzględniać w rocznych i wieloletnich programach konkretne formy systematycznej współpracy jednostek samorządu terytorialnego z organizacjami społecznymi**; organizować cykliczne spotkania przedstawicielek i przedstawicieli organizacji społecznych i jednostek oświatowych – wspólne mapowanie możliwości współdziałania i problemów do rozwiązania;
- **powołać w każdej gminie młodzieżowe rady, realnie działające i wspierane przez władze samorządowe.**

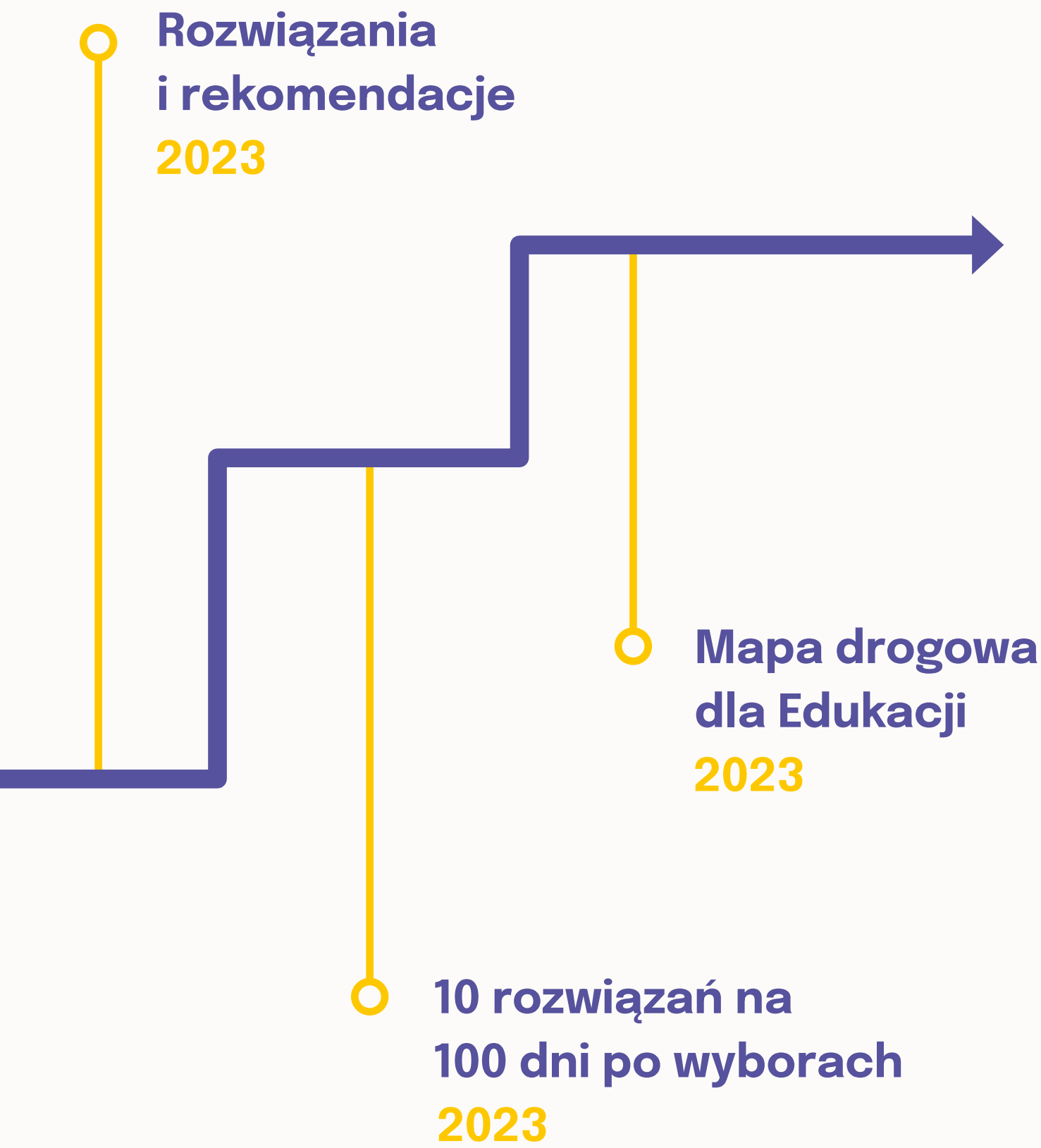

Sieć organizacji społecznych dla edukacji

Policy papers
2021

**Obywatelski Pakt
dla Edukacji**
2022

**Rozwiązania
i rekomendacje
2023**

**Mapa drogowa
dla Edukacji
2023**

**10 rozwiązań na
100 dni po wyborach
2023**

Obywatelski Pakt dla Edukacji

① Samodzielność szkoły zamiast centralnego sterowania

Mniej biurokracji, więcej decyzji w rękach dyrekcji, nauczycieli i nauczycielek. Budowanie takich zespołów nauczycielskich, które wypracowują modele działania szkoły z uwzględnieniem potrzeb swoich uczniów i społeczności lokalnej. Przebudowa systemu nadzoru pedagogicznego – więcej doradztwa i wsparcia, mniej arbitralnej kontroli.

② Szkoła dobrze i racjonalnie finansowana

Wzrost i urealnienie nakładów budżetowych na edukację szkolną i przedszkolną. Zmniejszenie „luki oświatowej”: finansowanie z budżetu centralnego, które pokrywa koszty wynagrodzeń. Wprowadzenie radykalnej podwyżki nauczycielskich płac oraz mechanizmu gwarantującego ich regularny wzrost.

③ Szkoła profesjonalnych i dowartościowanych nauczycielek i nauczycieli

Dowartościowanie i docenienie kadry nauczycielskiej. Systemowe wspieranie rozwoju profesjonalnego. Stałe doskonalenie w ramach zespołów i sieci nauczycielskich. Włączenie do programów kształcenia autentycznych praktyk w szkołach. Mentoring dla młodych nauczycielek i nauczycieli, superwizja dla doświadczonych.

④ Szkoła na miarę XXI, a nie XIX wieku

Ograniczenie tradycyjnych metod nauczania na rzecz sposobów pracy, które autentycznie angażują młodych ludzi. Takich, które budzą pasję, zachęcają do stawiania pytań, badania i robienia rzeczy ważnych dla siebie i pożytecznych dla świata. Mądre korzystanie z nowych mediów i technologii, także w pracy zespołowej.

⑤ Szkoła kompetencji kluczowych, a nie szczegółowych wiadomości

Pilne „odchudzenie” podstaw programowych, a docelowo zmiana paradygmatu. Zamiast nacisku na szczegółowe wiadomości – kształcenie kompetencji kluczowych, w tym pracy zespołowej, rozwiązywania problemów, krytycznego i twórczego myślenia.

⑥ Szkoła równych szans i równego traktowania

Wsparcie dla dzieci z trudnościami i ze specjalnymi potrzebami. Przeciwdziałanie selekcji oraz segregacji uczennic i uczniów. Edukacja bez rankingów – każda szkoła ma coś do zaoferowania. Dofinansowanie placówek na terenach wiejskich. Szacunek dla różnorodności oraz profilaktyka dyskryminacji i przemocy motywowanej uprzedzeniami.

⑦ Szkoła wsparcia i współpracy, a nie rywalizacji

Szkoła jako przyjazne miejsce z dobrym klimatem do nauki. Dbanie o relacje i więzi w triadzie: nauczyciele – uczniowie – rodzice. Wsparcie edukacyjne i psychospołeczne dzieci we współpracy z rodzicami. Ograniczenie rywalizacji i nacisku na indywidualne sukcesy (i porażki). Praca zespołowa na co dzień.

⑧ Szkoła demokracji i zaangażowania

Rozwijanie kultury demokratycznej i samorządności uczniowskiej. Edukacja obywatelska na co dzień, z naciskiem na zaangażowanie w życie szkoły i lokalnej wspólnoty. Współpraca z organizacjami społecznymi – korzystanie z ich wsparcia i zasobów.

⑨ Szkoła społeczności lokalnej, a nie ministerstwa oświaty

Szkoła samorządowa otwarta na lokalną wspólnotę i wzmacniająca ją. Jednostki samorządowe jako zaangażowany organizator oświaty. Udział mieszkańców w konsultowaniu i tworzeniu wizji rozwoju edukacji. Korzystanie z zasobów społeczności w codziennej pracy szkoły.

⑩ Szkoła pluralizmu

Dialog światopoglądowy, a nie monolog. Debaty i rozmowy o wartościach i wizjach świata – z przestrzenią na różnice zdań i kontrowersje. Szkoła z edukacją polityczną, ale bez indoktrynacji i partyjnych ideologii. Niezależność programowa i dydaktyczna, także od władz lokalnych.

Współautorzy i współautorki

Bożena Będzińska-Wosik, Krzysztof Biedrzycki,
Iwona Chmura-Rutkowska, Agnieszka Ciesielska, Roman Dolata,
Michał Federowicz, Mikołaj Herbst, Iga Kazimierczyk,
Łukasz Korzeniowski, Grzegorz Kubalski, Agata Łuczyńska,
Grzegorz Mazurkiewicz, Katarzyna Mitka, Katarzyna Nabrdalik,
Olga Napiontek, Alicja Pacewicz, Grzegorz Pochopień, Jacek Pyżalski,
Magdalena Radwan-Röhrenscheff, Anna Sobala-Zbroszczyk,
Dawid Sześciło, Jędrzej Witkowski

Opracowanie koncepcji i redakcja merytoryczna kolejnych obszarów Komisja Edukacji Narodowej

Dawid Sześciło

Samodzielna szkoła w zdecentralizowanym systemie oświaty

Michał Federowicz

Dobrze finansowana szkoła dobrze wynagradzanych i docenianych nauczycieli

Magdalena Radwan-Röhrenscheff

Szkoła kompetencji na miarę XXI wieku

Iga Kazimierczyk

Szkoła równych szans, współpracy i dobrego traktowania

Agnieszka Ciesielska

Szkoła demokracji i pluralizmu

Łukasz Korzeniowski i Olga Napiontek

Redakcja

Alicja Pacewicz

Koordinacja prac

Monika Auch-Szkoda, Alicja Pacewicz, Karolina Prus-Wirzbicka,
Michał Szymanderski-Pastryk

Konsultacja

Jarosław Pytlak, Agnieszka Olszewska, Michał Sitek, Julia Trzcińska,
Piotr Walda, Magdalena Witwicka, Mikołaj Wolanin

Projekt graficzny i skład

Dobry Skład

Infografiki

SOS dla edukacji

Aneksy

[Nowe otwarcie. 10 rozwiązań na pierwsze 100 dni](#)

[Obywatelski Pakt dla Edukacji](#)

[Rekomendacje i rozwiązania Szczytu Edukacyjnego](#)

